

אֲדִינֶץ

(Edineti). עיירה במחוז חוֹטִין (Hotin) שבצפון *בְּסֶרְבִיָּה. ערב מלחמת-העולם השנייה היו בה כ-5,300 יהודים – כ-90% מכלל האוכלוסייה. בסוף יוני 1940 סופח המקום, עם כול בְּסֶרְבִיָּה, לברית-המועצות, אך כעבור שנה, מיד עם הפלישה לברית-המועצות, כבשו הרומנים את א' ואת בְּסֶרְבִיָּה כולה. כ-1,000 יהודים נרצחו בידי החיילים הרומנים בסיוע התושבים הרומנים המקומיים. שאר היהודים גורשו ל*טֶרְנֶסְנִיסְטֶרְיָה, אחרי תלאות רבות ונדודים ברחבי בְּסֶרְבִיָּה. אחר גירוש היהודים המקומיים מעיירתם, הוקם בא' מחנה מְעַבֵּר למגורשים, שהיה מיועד ליהודים מ*בוֹקוֹבִינָה שנשלחו מ-בְּאֵנִיָּלָה, מצ'יודיי, מנֶאשְׁקָאוֹץ, מז'אדוֹבָה,

מרדכי רייכר, יוסף מגן־שיץ (עורכים), יד
לידיניץ, 1970 זכרון ליהודי ידיניץ — בסרביה, תל־
אביב תשל"ג.

ז'אן אנצ'ל

מניז'ניצה, מלוז'ין ומהרצה שבמולדובה
(Herta, Lujeni, Vizhnitsa, Jadova, Vas-
cauti, Ciudei, Banila). המגורשים לא' היו
שרידים של אותן קהילות, שבחלקן
הושמדו בידי הצבא הרומני והתושבים
הרומנים והאוקראינים המקומיים, ולפני
הבאתם לא' רוכזו בגטו סטורוֹז'ינץ' (Sto-
rojineti); למחנה א' הובאו גם יהודים
מבסרביה שבאוגוסט לא התירו להם
רשויות הצבא הגרמני לעבור לטרנסניסט־
ריה. ב־20 באוגוסט 1941 הגיעה לא'
קבוצה ראשונה של יהודים. הם שוכנו
בצפיפות באורוות וברפתות מוקפות גדר
תיל, ורבים לנו תחת כיפת השמים. הרומ־
נים לא סיפקו שום מזון למגורשים פרט
למעט מאוד מים. כ־70–100 יהודים מתו
מדי יום, לרוב מרעב ומתשישות. עונש
מוות הוטל על המנסים לצאת את המקום.
ראש־העירייה הרשה תמורת שוחד
למספר יהודים לקנות מזון. גם רופא צבאי
רומני שוחד, ואז הורשו 2,500 מגורשים
להתאכסן בבתי־הספר הנטושים של יהודי
א' מחוץ למחנה. כול הגברים הועסקו
בעבודות בסלילת כבישים. למחנה א'
המשיכו לזרום קבוצות מגורשים, עד
שנדחסו בו 23,000 יהודים. חמור ביותר
היה מצבם של יהודים מבסרביה שטולטלו
רבות בדרכים והגיעו לא' חסרי כול.
התמותה גדלה מאוד ובאוקטובר נספו
85% מכול הילדים במחנה. פרצה גם
מגיפת טיפוס הבהרות, ובהקֶדֶר תרופות
ומזון הפילה חללים רבים. בליל הושענא
רבא תש"ב (11 אוקטובר 1941) פונה
המחנה. המגורשים חולקו לשתי קבוצות:
הקבוצה הראשונה הופנתה ל*מְקוֹלֶשֶׁט
שבבסרביה, ומשם גורשו לטרנסניסטריה.
בדרך נרצחו מאות יהודים בידי החיילים
המלווים. הקבוצה השנייה הוצאה מן
המחנה והושארה בשדה פתוח בגשם
ובשלג. כ־500 בני־אדם מהקבוצה השנייה,
רובם נשים וילדים, נספו בליל שמיני
עצרת, והשאר גורשו לטרנסניסטריה דרך
נקודת המעבר באַטְכִי (Atachi). בדרך
לאַטְכִי נרצח כול מי שפיגר אחר השיירה.
בסך־הכול נספו כ־800 יהודים במשלוח
זה. מספר הניצולים מבין העצורים במחנה
א' שחזרו מטרנסניסטריה אינו ידוע. רוב
המגורשים נהרגו עוד לפני הגירוש או
בדרך לטרנסניסטריה.

ביבליוגרפיה:

ז'אן אנצ'ל, תיאודור לביא (עורכים), פנקס
הקהילות, אנציקלופדיה של היישובים היהודיים
למזרח הים־התיכון ועד לאחר שואת מלחמת העולם
השנייה, רומניה, כרך ב', ירושלים תש"ם.